

Thália multiplex

■ BESZÉLGETÉS MEGYERI LÁSZLÓVAL ■

– *Annak idején, amikor a Főváros létrehozta a Thália Színházat mint befogadó intézményt, az volt a koncepció, hogy rövid időn belül több hasonló követi. Végül mégis magára maradt. Arra kérném, foglalja össze, milyen tapasztalatokat szerzett a befogadó színházi formával, a fenntartóval, a szakmával kapcsolatban! Melyek az elmúlt öt év eredményei? Mire a legbüszkébb?*

– Hát arra, hogy a semmiből kitaláltunk valamit, és az működik. Féltettek bennünket attól – illetve egyesek biztosan ennek szurkoltak –, hogy a Thália egy művelődési ház lesz, mert a befogadó jelleg ezt eredményezi majd. Mégis színház lett, és ez szerintem két dolognak köszönhető. Egyrészt a saját bemutatóinknak – melyek közt példa nélküli sikerek is voltak az első három-négy évben, a Katona és Kaposvár után mi kaptuk a legtöbb díjat...

– *Milyen előadásokra?*

– A Zalaegerszeggel közös *Kurácsi mamára* többet is, a *Vágyra*... Ez azt bizonyítja, hogy a színház művészi törekvései – amelyekben Meczner Jánosnak, a művészeti vezetőnek oroszlánrésze van – helyesek. Másrészt hogy a befogadott produkcióknál is az egyik elsődleges kiválasztási szempont a minőség volt. Sokszor mondtunk nemet. Olykor komoly embereknek is. Eredményként értékelem azt is, hogy óriási előadásszámot produkálunk, tavaly száznegyvenhetet – ebben sem a vidéki, sem a külföldi előadások nincsenek benne –, és mindezt egy ötvenkét tagú csapattal. Ez kevesebb, mint a fele a hasonló méretű, társulatos színházak személyzetének. Pozitívumként értékelem azt is, hogy a második pályázatomból, 1999-ben – először '96-ban pályáztam – a pályázati kiírás azt a programot képezte le, amit mi megvalósítottunk. Ez visszajelzés a felügyelet részéről: elfogadta, hogy a befogadó színházi forma ezt tudja. Szívemhez közel álló eredménynek könyvelem el azt is – és most hadd legyek személyes –, hogy a szakmai presztízsem a határon túli és a vidéki színházak vezetői körében magas.

– *Egyrészt tehát a saját bemutatók... Másrészt viszont mitől lett színház a Thália?*

– Tulajdonképpen attól, hogy pontosan és jól fogalmaztuk meg azokat a művészi, szervezeti és anyagi elvárásokat, amelyeknek gyakorlati megvalósításában következetesek vagyunk. A saját és a befogadott produkciókat azonos mércével mérjük, és ugyanúgy levesszük a műsorról, ha nem érnek el bizonyos nézőszámot. Több

mint húszéves színházi múltam „színházi közgazdát” csinált belőlem; Meczner János szakmai tapasztalatai, respektje pedig a szakmai kapcsolatrendszerben működnek jól.

– *A színházzá váláshoz azért biztos hozzájárult a két fesztivál is.*

– Igen, tehát tudom, hogy ez részben a helyzetből következik. Ha továbbmegyek az eredmények listáján: úttörő kezdeményezés volt, amikor a táncművészeti főiskolásokkal megcsináltuk a *Diótörőt*, ami párhuzamosan fut az operaházzal, telt házakkal, negyedik éve. Aztán gyakorlatilag életmentő ötlet dobtunk a Szegedi Kortárs Balettnak, amikor Szeged kicsúszott alóluk. Markó Iván Fesztiválbalettjét is mi vezettük vissza a színházi köztudatba; megalakulásunk óta minden évben létrehoz itt egy előadást – váltakozó sikerrel – a Bolygó Kultusz Motel. Szalay Krisztaék *Ötödik Sallyjét* '99-ben mutattuk be, és azóta műsoron van. *A De mi lett a nővel?*, amit Győrben, majd a Bárkában játszottak, szintén hosszú ideje megy. Tehát vannak tartós szériáink, és nem a gagyiból vagy a botrányosból. *A Vaginamológok* esetében például tudom, hogy noha színvonalas előadás, mégis elsősorban a témája hozza be a közönséget; ez nem baj, csak tudni kell, hogy ilyesmi könnyebben lesz sikeres. Eredménynek gondolom, hogy a táncszínházi szakma helyet kapott a Tháliában akkor, amikor még nem volt helye másutt. Azt is az eredmények közé sorolom, hogy a Budapesti Tavasz Fesztivál teljesen betagozódott a színház működésébe; azt a tizenvalahány napot, ami itt az övék, maradéktalanul kihasználják. Ez nekünk egyebek mellett azért is jó, mert a kínai színházról a franciáig mindenki megfordult nálunk. Mindez azt mutatja, hogy ez itt egy színház. Olyan színház, amely már harmadik éve kilencvenkét százalék fölötti látogatottsággal működik, miközben a budapesti átlag kilencven körül van. Tekintve, hogy a programunk hatvan-hetven százalékára van igazán befolyásunk, ez nagyon jó teljesítmény. A saját előadásaink látogatottsága ennél magasabb.

– *Azért, mert viszonylag gyorsan bele tud nyúlni a műsorba, ha valami nem megy? Mert rugalmasabb?*

– Igen. Nem tudom, hogy ez eredménye, de nálunk nincs megfelelési kényszer. Ha egy előadás látogatottsága egy hónap alatt hetvenöt százalék alá megy – akár

Schiller Kata felvétele

saját, akár vendégprodukció –, akkor levesszük a műsorról. És nincsenek olyan tehertételeink, hogy ha ezt vagy azt levesszük, akkor ennek vagy annak a művésznek nem lesz előadása a színházban. Azt is eredménynek tartom, hogy visszatérő partnereink vannak. Mi, ugye, elsősorban abból élünk, hogy a nagyszínpadon különféle projektek jönnek létre, illetve olyan céges és egyéb rendezvények vannak, amelyekre most már visszatérnek. Akad olyan, aki tavaly decemberben itt tartotta a partnereinek az ünnepségét – ilyenkor megvesz egy előadást –, és máris elfoglalta jövő évre ugyanazt a dátumot. Eredmény az is, hogy a színház jól működik, nemcsak pénzügyileg – bár az sem semmi, hogy soha nem úsztunk el, mindig van pénzünk mindenre, amire kell, én mindig fizetek –, hanem abban az értelemben is, hogy ez a színház pontosan van szabályozva; igaz, engem a szervezési-szabályozási kérdések nagyon érdekelnek. Amikor például a felügyelőbizottság elé letettem az érdeklési szabályzatot, akkor gratuláltak, mert színházban még életükben nem láttak ilyet. Elkezdtem cégszerűen szabályozni és üzemeltetni az intézményt, ezáltal komoly belső érdeklési rendszer van.

– *Tehát például a titkárság dolgozóinak közvetlen érdeke, hogy minél több néző legyen?*

– Igen. De ez nem vihető le egyetlen ember szintjére. Mindenkinek az az érdeke, hogy a többiek is jól dolgozzanak. Működik egy belső marketing is; ez az, amikor az ember a dolgozókkal elfogadhatja a cég céljait, ettől kezdve ezeket ők képviselik kifelé. Én azt mondtam: mi szolgáltatunk, de nem szolgálunk. Tehát nem mi vagyunk eladók, hanem a szolgál-

tatásaink. Az is eredmény, hogy a cég egyfelé húz, egységesen működik...

– *Kívülről nézve nincs nagy jövés-menés, évek óta ugyanazokat az arcokat látom.*

– Ahol kellett, ott változtattam, mostanra beállt a csapat. A szervezésen például viszonylag új a gárda – itt nagyot kellett változtatnom, fiatal, vállalkozói szemléletű csapatot hoztam ide, akik már másképp gondolkodnak, értenek a komputerhez, más a szemléletük...

– *És többet kell fizetni nekik ezért...*

– Igen, megfizetem őket, és premizálási rendszerben dolgoznak.

– *Maga meg a közgazdászdiplomája mellé most megint elvégzett valami iskolát...*

– Igen, részt vettem egy uniós kultúrával kapcsolatos kurzuson – meglepődtem, hogy ez csak engem érdekel, hiszen a következő ötven évünkről van szó. Az uniós nagy hatással lesz itt mindenre, és ebből a színház sem fog kimaradni. Egy vezetőnek legalább annyit tudnia kell erről, amennyit ezen a kurzuson tanítottak. Hogyan kell pályázni, hová lehet pályázni – és azt is tudnom kell, hogy a titkárságról a munkatársamat melyik tanfolyamra küldjem el, hogy hasznos tudást szerezzen. Éppen most beszéltem a Trafó meg a többi fővárosi befogadóhely vezetőivel arról, hogy álljunk össze, valamilyen módon dolgozzunk együtt, és közösen fizessünk valakit, aki figyelni az uniós pályázatokat, megszerzi a kiírást, adott esetben lebonyolítja a projektet, mert ezt már amatőr módon nem lehet.

– *Túl vagyunk az eredményeken?*

– Nagyjából.

– *Mi nem sikerült?*

– Nem sikerült karakteres arculatot adni a nagyszínpadnak. Ez akkor is baj, ha az elvárás is hibás volt: mivel egyrészt az termeli a pénzt, bizonyos kompromisszumokat muszáj kötnünk, másrészt oda jön be a legtöbbször a dolog. Ha nem a miénk lenne az egyetlen befogadó színház, hanem lenne még másik kettő, akkor megoszthatnánk a profilt, és akkor azt is tudnám, hogy a Thália elsősorban prózai művészleadásokat játszana. Félreértés ne essék, én nem akarok befogadó színházakat kijelölni, csak példaként mondom. Szóval lehetne márkás az arculatunk – most nem az. Nem sikerült dűlőre jutni a Régi Stúdióval sem. Nem művészileg értem. Hanem úgy, hogy a sorsa tíz éve lebeg: lesz-e egyáltalán, kié lesz, közös lesz-e stb.? Elvenni nem meri senki, de azt sem hagyják, hogy hozzányúljunk, felújítsuk. Ugyanakkor folyamatosan vitákat gerjeszt, mert szabad vegyérték, és érdekek ütközőpontjába kerül.

– *Mi nem sikerült még?*

– Hát... voltak sikertelen produkciók. De szerkezetileg rendben van a dolog. Amit a pályázatban erre vonatkozóan leírtam, az megvalósult.

– *Exportálható ez a forma?*

– Nagyjából igen. Olyan modellt, ami átvehető – és át is adom, nagyon szívesen.

– *Kérte már valaki?*

– Még csak a kht.-vá való színházak kértek segítséget. A befogadó színházi tapasztalatra, a produkciók adott esetben nulla forintból való kiállítására, nyereségessé tételére, bizonyos – a társulatos színházak esetében is alkalmazható – formákra még nem volt kíváncsi senki.

– *A befogadásnak, befogadottságnak különböző formái vannak. A saját produkció tokkal-vonóval a maguké – ez ugyanolyan, mint a Katonában egy bemutató.*

– Annyiban más, hogy mi nem darabot választunk, hanem rendezőt. A gazdasági konstrukció azonban ugyanolyan. Van a koprodukció: itt a partner lehet színház, de lehet magánvállalkozás is. Például a *Kövek a zsebben* vagy az *Ég és Nő között* című produkciót egy-egy bt.-vel, illetve kft.-vel, a *Kurázi mamát* a zalaegerszegi színházzal közösen készítettük. Ilyenkor valamilyen arányban megoszlik az investíció és a bevétel. Innen ágazik ketté a dolog. Van, amikor azt mondom, hogy teljesen felvállalom az előadást, én fizetek mindenkit, és enyém a bevétel. Vagy ők fizetik a költségeket, a bevétel meghatározott százalékáért vagy egy fix összegért. Ha úgy gondolom, hogy el tudok érni akkora bevételt, amiből ki tudom fizetni a kért összeget – ilyen az *Ég és Nő között* –, akkor fix összegért megveszem a produkciót, és ha mázlim van, marad rajta hasznom. Van az a befogadási forma, amikor idejönnek, létrehoznak egy előadást, és adott esetben azt én megveszem, vagy megosztozunk a bevételen, tehát közös a kockázat. A legutolsó konstrukció pedig – ez nagyon ritka egyébként –, amikor bérleti díjat kérek.

– *Melyik fajtából van a legtöbb?*

– Játzsági helytől függ, de pillanatnyilag a saját, illetve a koprodukciós fajtából. Ez a befogadói formát tekintve normális, hiszen teljesíteniünk kell egy bizonyos előadásszámot, főként a stúdiókban. Ahol amúgy az előadások negyven százaléka nyereséges, hatvan százaléka veszteséges. Ha tele vannak, akkor is. De nem is ez a legfőbb kényszerítőerő, hanem a közönség és a produkciók részéről egyaránt jelentkező igény. Most valójában mi is belekerültünk a repertoárszínházak csapdájába: olyan nagy lett a repertoárunk, hogy vagy leveszünk egy futó erős előadást, vagy ritkítjuk az előadásszámot. Egyik sem jó megoldás, de valamelyikre szükség lesz. A Régi Stúdióval az is probléma, hogy nehézkes az üzemeltetése.

– *Mennyire befolyásolja a működésüket, hogy egyetlen befogadó színház van?*

– Nagyon. Korlátoz. Ráadásul előfordul, hogy egy napon öt előadásunk van,

plusz egy vidéki vendégjáték. Házon belül Thália multiplexnek hívjuk magunkat. És rengeteg jelentkezőt el kell küldeni – pedig minden szempontból és mindenkinek előnyös lenne, ha minél többen jönnének. Nemegyszer fölhívunk vidékről, hogy született egy remek előadásuk, és szeretnék itt is játszani. Ezeknek helyük lenne nálunk – de éppen helyük, azaz napjuk nincsen. Ezeket az előadásokat egy alkalomra nem lehet fölhozni, mert az drága, és nem tudom rá eladni a jegyeket. Olyan konstrukcióban viszont, amilyenben például az *Amadeust* játszottuk – havonta egyszer-kétszer, akár két évadon keresztül –, nem gondolkodhatom, mert nincs hely.

– *Ha ez ilyen jól mehet, ha ekkora igény van rá, maga szerint mi az oka annak, hogy nincs több befogadó színház?*

– Szerintem a Főváros bátortalansága vagy gyávasága.

– *Ez a jövő a struktúrában?*

– Szerintem ez – illetve az, hogy több befogadó színház legyen a repertoárszínházak mellett. De arra, hogy a Főváros azt mondja néhány igazgatónak, hogy mostantól ez vagy az a hely befogadó lesz, és utcára kerül harminc ember, nem látok sem szándékot, sem erőt. Úgy látom, az a koncepció, hogy minden jó így, ahogy van.

– *A színház nélküli csapatok legfőbb gondja nem is a játzsági, hanem a próbahely hiánya. Ezen nyilván a Thália Színház végképp nem tud segíteni. De ha létrejönne az a bizonyos „repülőter” vagy „inkubátorház”, amelyről mostanában sokat beszélnek, az vajon mennyit változtatna a jelenlegi nyomorúságos próbahelyzetben? Ha másutt próbálnának, tudna több csapatot fogadni? Vagy van más ötlete?*

– Egy ilyen „repülőter” sokat segítené a produkcióknak, a csapatoknak. A szűk keresztmetszet a színpadi idő, ezért sok esetben csak olyan produkciókat tudunk lehetőséget adni, amely megfelelnek a mi – nagyon korlátozott lehetőségeket nyújtó – próbatermünkkel. A színpadi próbák nálunk szinte csak adaptációt tesznek lehetővé. Lényegesen több produkciót semmiképpen sem tudnánk fogadni, hiszen így is rengeteg előadásunk van, de előkészítettebb előadások jönnének be, és a szerepny támogatást nem próbahely bérletére kellene költeniük. Kihaszíratlan kapacitás, szabad idő a társulatos színházaknál is van, amelyek sokkal nyitottabbak lehetnének.

– *Nézzük a számokat! 2003-ban a Thália Kht. a működésre körülbelül 177 millió forintot kapott a Fővárostól – például a Kolibri 199 milliót, az Új Színház 322 milliót. A művészeti támogatás ugyanebben az évben 37 millió – az említett kettőé 43, illetve 80 millió. Ennyivel olcsóbb ez a színház, mint a hasonló méretű többi – s ha igen, ez vajon a kht. forma miatt van-e így –, vagy ennyivel több a*

saját bevétele? Esetleg mindkét tényező közre játszik?

– A hasonló nagyságrendű színházakhoz képest nem egy „társulatnyi” költséggel kisebb a támogatásunk – és ezúttal társulaton nemcsak a színészeket, hanem a kapcsolódó ügykezelést is értem. A saját bevételünk 45 százalék körül mozog, ami nagyjából a legfőbb határ ahhoz, hogy a színházi jelleg megmaradhasson. Ennél magasabb elvárásnak megfelelni már vagy a színházpolitikai feladatok rovására menne, vagy műfaji átrendeződést eredményezne. Ez azonban nem célja a Fővárosnak.

– *Hogyan vélekedik a fenntartó a Thália teljesítményéről?*

– Számomra a fenntartó legalább háromféle kapcsolatot jelent. A hivatalos kapcsolatrendszer az ügyosztály képviseli – ez korrektt és jó. Annak idején kemény csatákat vívtunk a kht.-s átalakulás idején, amikor én makacsul képviseltem bizonyos érdekeket, köztük a sajátomat is, de ennek eredményeként kialakult egy jó séma, amit azóta is használni tudnak. A másik sík a kulturális bizottság szintje, ahol szerintem bizonyos respektusom van. Ha a Thália szóba kerül, akkor, úgy gondolom, én jó tanuló vagyok, jól is vizsgálom. Jó anyagokat csinálók, belső kényszerből is. Leírom a számokat, a valóságot. A harmadik szint a főpolgármester-helyettesi iroda, a Schifferék – velük ambivalens a viszonyom. Ha valamit meg kell oldani – a pedagógus színházi utalványt például –, akkor engem szoktak keresni. A másik oldalról viszont... amikor annak idején létrejött a kht., és a felügyelőbizottságba beleírtam három városi posztot, akkor abból öt lett. Amikor megkérdeztem, hogy miért, azt mondták, azért, mert én vagyok az ügyvezető.

– *Mert bizalmatlanok maga iránt?*

– Igen. Engem jobban kell ellenőrizni. Hadd menjek picit vissza az időben, a Művész Színházhoz. A Töröcsik Mari-ügy azzal kezdődött, hogy a színház gazdaságilag elúszott. Abban én is benne voltam, ezt soha nem tagadtam. Dr. Székely Gábornak, az akkori főpolgármester-helyettesnek jeleztem is, hogy ha ők nyitva hagyják a színházak számláit, akkor annak lehetnek olyan következményei, hogy a színházak túl gyorsan lehívják a pénzt – én is ezt tettem, bár szóltam, hogy ezt fogom tenni. Már februárban lehívtam a májusi támogatást. Székelyvel azóta is jóban vagyunk, de általában mégis tartanak tőlem: nem tudják kiszámítani, mit fogok húzni. Pedig soha nem készülök váratlan lépésekre. De ha igazam van, akkor felőlem bárki állhat a túloldalon, az igazamat érvényesíteni fogom. Ez nem tesz könnyű emberré senki szemében. Ettől teljesen függetlenül van egy másik oldal is, a politikai. Én mindig liberálisan gondolkodó, szociálisan érzékeny emberként defi-

niáltam magam. Direkt nem politizálok, de ez van. Ha Demszky sajtótájékoztatót tart a Tháliában, akkor a Fidesz is, a kisgazdák is tarthatnak. Ugyanannyiért – mert hogy mindenki fizet érte. De ebből sem politikai nyomás, sem probléma eddig nem származott.

– *Mondja, ha túl sokáig egyedül marad ebben a befogadói arculatban, nem teszi-e tönkre az eddigi eredményeket a várhatóan fokozódó nyomás? Ha ugyanis a hely nélküli csapatok egyre növekvő számát nézem, a nyomás nyilvánvalóan fokozódni fog. Márpedig akkor egyre távolabb kerülnek attól a bizonyos vágyott színházi arculattól...*

– Ennek már vannak jelei. Furcsa módon a következő közszolgáltatási szerződésben a saját bemutatók számának nem a növelését, hanem a csökkentését kellene „díjazni”. Ez lehetőséget adna a több befogadásra, ugyanakkor kockázatosabbá tenné a működést, a színvonalat és a gazdasági kiszámíthatóságot. Úgy gondolom, ezzel a kérdéssel foglalkoznia kell a tulajdonos Fővárosnak, mert a döntés legalább akkora horderejű, mint a befogadó színház létrehozása.

– *Néhány éve már, hogy színházat igazgat. Ilyenkor a leginkább menedzserszemléletű ember is kezdi elhinni magáról, hogy ért a színházcsináláshoz. Maga ért hozzá?*

– Természetesen úgy gondolom, hogy érték hozzá, igen. De a művészeti részhez nem értek, és nem is hiszem azt, hogy értek. Van egy réges-régi emlékem, ami mindig is meg fog akadályozni abban, hogy ezt higgyem. Valamikor az egyik színháznak volt egy főmérnökéből lett igazgatója. És egy reggel azt láttam, hogy az új bemutatóról ő beszél a tévében. Akkor megfogadtam, hogy ilyet én soha nem teszek. Tartom. Ami a művészi előrehaladásomat illeti: most az a helyzet, hogy az átlagnézőnél egy kicsit talán jobban látok, többet értek. A rendezőkkel is mindig ebből a pozícióból beszéllek.

– *Meczner János beleszól-e, mondjuk, az érdekeltségi rendszer kidolgozásába?*

– Eszében sincs. Örül, hogy nem kell.

– *Akkor ez viszonylag harmonikus együttműködés?*

– Persze. Még ha külön-külön tárgyalunk is valakivel – ami azért sokszor előfordul –, sosem kötelezzük el magunkat olyan kérdésben, ami a másik asztala.

– *A szakma nem rajong magáért. Sokan szerették volna, ha belebukik ebbe a színházba?*

– Sokan. Ez érthető is, hiszen innen kitétek egy társulatot. És a magyar színházi legendárium szerint a színház két tartópillére a repertoár és a társulat. Szerintem egy tartópillér van: az épület – de ez az én magánvéleményem. A megítéléshez hozzátartozik, hogy amíg volt Színházművészeti Szövetség, addig én az igazgatói szekció

egyik vezetője voltam, Kerényi Imre és Korcsmáros György mellett. Ez egy tiszta helyzet volt, automatikus szereposztással; az összes finanszírozási, gazdasági és jogi ügygel én foglalkoztam, a szakmai ügyekkel a többiek. De egyre kevesebb ügynevezett szakmai ügy volt, és egyre több a finanszírozási-jogi. Ettől kezdve engem ismertek a szakmában, és sok kérdésben mértékadónak számított a véleményem. Amikor a Budapesti Színigazgatók Egyesülete megalakult, nem léptem be. Hárman nem léptünk be, nagyon egyszerű okból; elolvastuk az alapító okiratot, kaptunk rá tizenöt percet, és azt mondtam, hogy ez rossz, de én szívesen készítek egy jót. Mire azt mondták, hogy nem kötelező belépni. Azért megcsináltam a jót, egyeztettem a másik két nem belépővel, Márta Pistával és Csányi Jánossal, és elküldtem a többieknek. Az első ülésen Kerényi közölte, hogy nem foglalkoznak a dologgal, nem muszáj minden színigazgatónak benne lenni az egyesületben, illetve nem muszáj mindenkinek színigazgatónak lenni. Aki nem lép be, ne legyen igazgató. Én meg újra igazgató lettem, de azért nem örültem ennek a megjegyzésnek. Ahogy annak sem, amikor a rendezői szekcióban elhangzott, hogy miért vagyok én igazgató, amikor annyi állás nélküli rendező van? A helyzetet igen sommásan úgy jellemeztem, hogy nekem és a színháznak ezzel a szakmával közös érdekeink vannak, de azonosak nincsenek. Ahol az érdek közös, ott részt veszek és alkalmazkodom, de semmi olyanban nem veszek részt, ami valójában szakmaiságba burkolt magánérdek, amilyen például a Budapesti Színigazgatók Egyesületének életre hívása is volt. Tehát megfelelő távolságtartással kezelem a szakmát – persze a szakmán belül vannak olyanok, akikkel nagyon jó a kapcsolat, másokkal semleges a viszonyom, és vannak, nem túl sokan, akikkel nem állunk szóba egymással.

– *Még egy utolsó kérdés. Krétakör. Egy ideig mintha jó lett volna az együttműködés, aztán balhé támadt körülötte.*

– Ezt sérelmezem is, hiszen megállapodtunk, hogy ha nézeteltérés támad közöttünk, azt nem vesszük ki a nyilvánosság elé, hanem megpróbáljuk magunk közt rendezni. Ők mindenféle nyomásgyakorlás révén egyszerűen megpróbálták a Régi Stúdiót leválasztani – magyarán lenyúlítani – a Tháliától. Mindennek ellenére változatlanul, most is, a jövőben is örömmel helyet adunk nekik. Ennyi mondandóm van erről. Amit csinálnak, az jó megértéses – és színházban az egyéb szempontok olykor méltán szorulnak a háttérbe.

SZERKESZTETTE ÉS AZ INTERJÚKAT KÉSZÍTETTE: CSÁKI JUDIT